

Vědomí nedokonalosti

Božena Cibulková

Jen nevědomý člověk může být pyšný.

Jen z nedostatku poznání věcí do jejich duchovních hloubek vyrůstá myšlení plodící viny, chyby a omyly.

Jen v omezenosti vědění o složitých skladbách života povstává všechen zmatek, spor a rozpor.

Jen proto, že člověk málo ví o Bohu i o sobě, je krajně nedokonalý, sláb, nemocen a umírá svým tělem.

Jen proto, že si neuvědomuje svůj počátek, původ a bytí v Bohu, stává se sám sobě otázkou, problémem i utrpením.

Jen tím, že málo myslí na svou duchovní podstatu, na duši, neví o ní, že existuje, že má v sobě sílu, moudrost a lásku, schopnost a možnost přímého spojení s Bohem.

Jen tím, že zapomíná na své poslání a nejpřednější úkol i přísně žádanou povinnost projevovat lásku k Bohu i bližnímu, je zraňován, klamán a všemožně trápen vším na Zemi i v sobě, vlastními myšlenkami, mocnými city, touhami a nesplněným přáním.

Jen proto, že se nenaučil milovat vyšší formou lásky, jež nečiní rozdíl mezi přítelem a nepřítelem, ale vždy a všude vidí obraz života, který od malého spěje k velkému, od seménka v bohatý strom dokonalosti podle plánů Tvůrce, je nitro člověka jak studna bez vody a pole ležící ladem.

Jen planým, chabým a silně sobeckým myšlením, citem nešlechtěným kázní a pevnou, dobrou vůlí žít v míru a sbratření, stává se člověk postrachem Země, že zničí její krásu, úrodnost i bohatství kultur a sebe pohrbí pod nánosy hmoty.

Jen cestami osobních žádostí, které nešetří život kolem, aby nebyl zraněn v těch, na jejichž úkor se jedinec zvedá, vyvyšuje a chce mít všechno a víc než jiní, jde se do zkázy duše, do propasti tragédií a katastrof.

Jen netečností k bolesti druhých, jejich strádání i k nutnosti pomoci zachránit, ochránit, utěšit a dovést na klidnější a bezpečnější cestu trpící, bloudící i ty, kdo se chovají jak nevědomé a pošetilé děcko, svět se ocitá na pokrajích srázu, nad hlubinou, kam padají potrestaní za pýchu a tvrdost srdce, za život promarněný, neužitečný a zlý.

Jen z nedokonalosti víry, naděje i lásky staví se slabost, omezenost, neschopnost, pošetilost a hříšnost člověka.

Z nedokonalosti vyrůstá planý strom myšlení, květ bez vůně a barvy.

Z nedokonalosti se rodí city nesoucí vlastnímu srdci neklid, muka žádostí, břímě vášní, nezhojitelné utrpení marnivosti i ctižádosti, namáhavou cestou za slávou světa.

Z nedokonalosti skutků vzchází těžkost posmrtných osudů.

Vlastní nedokonalost je pravým, jediným a největším nepřítelem člověka; je pro bolest tomu, v jehož duši se usídlila.

Vlastní nedokonalost je pro srdce ohněm, který nepřestane pálit, dokud jej neuhasí voda láskyplnosti myšlení, slova a činu.

Vlastní nedokonalost je překážkou nebetyčnou uzavírající vchod do království Božího.

Vlastní nedokonalost je znamením kříže nad lidským životem.

Vlastní nedokonalost svědčí o tom, že před člověkem je ještě přísná a tvrdá škola výchovy zkušenosti z vlastního poznání následků zlého, všech vin, chyb a omylů.

